

Bilag II.**Betænkning**

fra

Dansk Skovforenings Udvalg

om

Skoves Udstykning og Sammenlægning.

De nugældende Bestemmelser om Udstykning og Sammenlægning af Skov findes i Forordn. 3dje Decbr. 1819 § 6, der siger, at „Skoves eller Skovlodders Udstykning kan ikke ventes bevilget i mindre Lodder, end paa 100 Tønder Land geometrisk Maal, og det endda ikke uden for saa vidt saadan Deling kan finde Sted uden Skade for Skoven“. Denne Lovparagraf er en Levning af et Tillæg til Forordn. 27de Septbr 1805, som sigtede til at afhjælpe denne Forordnings Mangler, men som, skønt det havde faaet kongelig Underkrift, aldrig udkom eller fik Lovkraft (jfr. Tidsst. f. Skovvæsen 1892, Række B, S. 67--88).

Hvorvel det ikke skal bestrides, at ogsaa smaa Skovlodder kunne drives godt, saa frembyder Udstykningsen af en større Skovstrækning dog saa betydelige Forer for Skovens Bevoksning og Jordbund, idet den ene Ejer ved sin Hugt kan skade sine Naboer, selv om han ikke forhugger sin Skov, at ovenanførte Lovbestemmelse er fuldkommen berettiget, naar Sagen ses fra et forstligt Synspunkt. Ej heller kan der fra Landbrugets Side eller af almindelige sociale Grunde rejses væsentlige Indvendinger imod, at Skove paa under 200 Tdr. Land holdes samlede, og Udvalget er derfor enigt om at anbefale, at Forordn. 3dje Decbr. 1819 § 6 gaar over i en eventuel ny Udstykningslov med den Forandring, at Ordene „kan ikke ventes bevilget“ forandres til „maa ikke finde Sted“. Fremdeles mene vi, at det bør lægges i Administrationens Haand at kunne tillade en endog vidtgaaende Udstykning af saadanne Skovlodder, som ved deres Beliggenhed, f. Eks. ved Havn eller Jærnbanestation, egne sig særlig til Bebyggelse. Skoven vil ofte give saadanne Arealer en særlig høj Værdi; en Del Træer vil man vel rydde for at faa Byggepladser, men Resten vil sandsynligvis blive bevaret som Bystkov. Ligeledes bør Administrationen kunne tillade Udstykning af Skove, der ere meget smaa, f. Eks. under 5 Tdr. Land, hvor Hensyn til paagrænsende Landbrug gør en Deling ønskelig, og hvor Skovens Bevarelse ikke har særlig Betydning.

Forstaaelsen af Forordn. 3dje Decbr. 1819 § 6 har været Genstand for nogen Tvivl, som ikke er uden praktisk Betydning.

Man har været tilbøjelig til at lade Bestemmelsen gælde for Skovejendomme, uden Hensyn til, om en saadan bestaar af een sammenhængende Skov eller af flere særskilt beliggende Skove. Vi nære ligesom Landbokommisjonen (Betænkning S. 16) den Ansættelse, at Udstykningsen i sidstnævnte Tilfælde bør tillades; dog tro vi, at man i Stedet for „særskilt liggende Lodder“ bør sige, „Lodder, adskilte ved et mindst 400 Men bredt Bælte, bestaaende af Jord der ikke bærer Skov, eller af Skov, der hører til en anden (særskilt matriculeret) Ejendom“. Man vil derved undgaa Deling af en Skov, som ved en smal Strimmel Agerjord (maaske Tjenestelod for en Skovbetjent), et Vandløb med tilhørende Engdrag, en lille Sø er delt i to Stykker, af hvilke det ene dog hder det andet Lø; man vil borttage den Fristelse, der ellers kunde være til at „dele“ Skoven ved Rydning af en smal Strimmel i den Hensigt herved at opnaa Udstykningsstilladelse, og man vil bevare en større Skov, bestaaende af flere Ejendomme, fra at blive splittet ad. Man har ikke villet forbyde Adskillelse af to Skovlodder, mellem hvilke der ligger en anden,